

Arrest

nr. 197 843 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G.(...) T.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de Hazara-etnie en een sjiitische moslim te zijn. U kent uw geboortedatum niet, maar stelt 20 jaar geleden te zijn geboren in Guzar, district Khoram Wa Sarbagh, in de provincie Samangan. U hebt hier heel uw leven gewoond. U hebt 7 schooljaren doorlopen en bent op 14-jarige leeftijd aan de slag gegaan als landbouwer. Op uw velden groeide haver en graan, maar u voorzag vooral in uw levensonderhoud door dieren te verhandelen: paarden, ezels, koeien, schapen en geiten. Uw vader is 3 à 4 jaar geleden overleden. U

weet niet waar uw moeder, broer en 2 zussen zich op dit moment bevinden. Zij hebben net als u Afghanistan verlaten, maar op de grens tussen Pakistan en Iran raakten jullie van elkaar gescheiden. Om uw schapen en geiten te hoeden nam u een Tadzjiekse jongen, N.(...), uit een naburig dorp in dienst. Omdat hij het vorige jaar goed werk verrichtte, nam u hem opnieuw in dienst. Dit jaar waren er echter problemen. Door de onoplettendheid van N.(...) zijn er tweemaal schapen van uw kudde gestorven. U had daarover een ruzie met N.(...) en sprak ook zijn vader Y.(...) aan. Die verontschuldigde zich namens zijn zoon en beloofde met N.(...) te spreken. Ongeveer een maand later was N.(...) met de kudde de bergen ingetrokken. U wilde hem eten gaan brengen, maar kon hem niet vinden. U keerde tevergeefs terug. De volgende dag begon u een zoekactie met mensen uit uw dorp. Jullie vonden enkele dieren van de kudde. Een dag later, de tweede dag van de zoekactie, troffen jullie het lichaam van N.(...) aan. Hij was doodgeschoten. De vader van N.(...) werd op de hoogte gebracht en hij liet het lijk overbrengen naar zijn dorp. Zijn dorpsgenoten wilden de politie erbij halen, maar doordat het GSM-bereik zeer beperkt was lukte dat niet. U kreeg te horen dat u de enige was met wie N.(...) ooit ruzie had gehad, dat u zijn enige vijand was. De familie van N.(...) wilde bloedwraak. Ze zouden u doden als vergelding voor de moord op N.(...). Toen u dit te horen kreeg, besloot u onmiddellijk onder te duiken. Uw neef regelde ondertussen uw vertrek uit Afghanistan. U liet zich het dorp uitsmokkelen en volgde uw familie naar de provinciehoofdstad. Vervolgens verliet u Afghanistan en reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland en andere transitlanden naar België. U kwam aan in België op 4 november 2015. U vroeg op 13 november 2015 asiel aan in België.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door Y.(...), de vader van uw overleden werknemer N.(...), omdat zijn familie bloedwraak wil.

Ter ondersteuning van uw identiteit en uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en kopieën van 10 foto's van uzelf in uw woonomgeving in Afghanistan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Uw relaas vertoont immers verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden.

U verklaart dat u het slachtoffer vreest te worden van bloedwraak vanwege de familie van N.(...), de herder die voor u werkte en die vermoord werd teruggevonden. Y.(...), de vader van N.(...), beschuldigde u van deze moord (CGVS, p.8). Hij zou het vervolgens aan zijn eer verplicht zijn om wraak te nemen (CGVS, p.15). Over deze beschuldiging legt u evenwel incoherente verklaringen af. U herhaalt verschillende keren dat Y.(...) tegen u zei dat u de vijand van N.(...) was, dat u de moordenaar was, en dat bloed moet worden weggespoeld met bloed (CGVS, p.8,15,18,19). Daarmee bedoelde hij duidelijk dat hij wraak moest nemen door u te doden. Dit roept u ook in als vrees bij uw terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.19). U vult uw verklaring later aan met de uitleg dat Y.(...) u er ook van beschuldigde de verdwenen schapen te hebben verkocht, om uw misdaad te verdoezelen (CGVS, p.11-12). Dat u dit er niet meteen spontaan bij vertelde is eigenaardig. Het gaat tenslotte om een conversatie van cruciaal belang: deze doodsb bedreigingen zijn de reden dat u samen met uw familie het land bent ontvlucht. Dat u zich dit pas herinnerde wanneer u er expliciet naar gevraagd werd, wekt de indruk dat u het verhaal wijzigt terwijl u het vertelt. Verder is het ook helemaal niet duidelijk wanneer Y.(...) deze beschuldigingen uitsprak. Want wanneer u vertelt over uw vlucht uit Afghanistan, verandert u opnieuw uw verklaring: op de begrafenis zeiden andere mensen tegen Y.(...) dat de politie erbij moest komen en dat hij zijn zoon moest wreken als de politie niets deed (CGVS, p.12-13). U verklaart voorts dat u op zaterdag de begrafenis in hun dorp bijwoonde (CGVS, p.13,18), maar dat u toen niet met Y.(...) sprak (CGVS, p.18). Het was een gemeenschappelijke kennis, M.(...) S.(...), die uw neef waarschuwde. Op zijn aanraden bent u meteen te paard gevlucht naar uw eigen dorp (CGVS, p.12-13). Dat u toch naar de begrafenisceremonie van N.(...) zou gaan, als diens vader u reeds met de dood had bedreigd, is niet erg aannemelijk. Dit strookt overigens ook niet met uw aanvankelijke verklaring dat Y.(...) dat tegen u zei, nadat ze N.(...) moesten begraven (CGVS, p.8). In deze versie krijgt u niet uit eerste hand te horen dat uw leven op het spel staat, maar via een neef, die het zelf van iemand anders hoorde. De beschuldiging en bedreigingen kwamen ook niet van Y.(...) zelf. Dit terwijl u eerder verklaarde dat Y.(...) dit persoonlijk tegen u had gezegd (CGVS, p.8). Ook de andere keren vertelt u dat Y.(...) deze beschuldigingen in de directe wijze had geformuleerd: "Jullie hadden ruzie, jij hebt hem gedood" (CGVS, p.15) en "Jij bent de moordenaar" (CGVS, p.18). Later verklaart u dan echter dat het de aanwezigen op de begrafenis waren die op uw bloed uit waren. En in een derde versie willen de mensen rondom Y.(...) in eerste instantie de politie erbij halen, alvorens ze het hebben over wraak. U vertelt hier duidelijk verschillende uiteenlopende versies van wat er gebeurd zou zijn. Dat u niet op een consistente manier

kan vertellen over net die gebeurtenissen, die aan de basis zouden liggen van uw vertrek uit Afghanistan, doet sterk afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Men beschuldigde u van moord, zo verklaart u, hetgeen zou leiden tot bloedwraak. Het gaat om een zeer ernstige aantijging, en die is volgens u louter gebaseerd op het feit dat u N.(...) tweemaal had terechtgewezen toen, door zijn onachtzaamheid, enkele schapen van uw kudde zijn gestorven (CGVS, p.8-9,18). Volgens uw verklaring hadden u en uw familie verder nooit enige vete met de familie van N.(...), noch heeft u ooit ruzie met iemand van hen afzonderlijk gehad (CGVS, p.11). U kende hen zelfs niet voor N.(...) bij u dienst trad (CGVS, p.9). U heeft het steeds over een ruzie die u had met N.(...), die u verdacht zou maken (CGVS, p.9,10,15,17,18). Hierbij kunnen enkele opmerkingen gemaakt worden. In de eerste plaats was het dankzij u dat N.(...) een job had. Hij beschikte over een inkomen dat altijd stipt op tijd door u betaald werd (CGVS, p.17). Dat wijst toch op een goede verstandhouding tussen jullie. Ondanks het feit dat hij tweemaal schapen uit uw kudde had verloren, mocht N.(...) bij u in dienst blijven (CGVS, p.10). Uw uitleg dat u nu eenmaal een overeenkomst voor 5 maanden had gesloten en dat u ook niet snel vervanging zou vinden, kan niet overtuigen. U verklaarde immers zelf dat u even tevoren een werkkraacht had moeten wegsturen omdat er niet genoeg werk voor hem was (CGVS, p.9). U woonde overigens in een agrarisch gebied in Afghanistan, waar allicht nog andere herders wonen die u dit werk kon aanbieden. U maakt in het geheel geen gewag van een andere sanctie voor de fout die N.(...) gemaakt had. N.(...) is ook niet zelf gestopt met het werk ten gevolge van dit incident. Uit uw verklaringen blijkt dat hij voor u werkte toen hij vermoord werd, ongeveer een maand nadat hij deze fouten maakte (CGVS, p.8,10). Dat de vader van N.(...) u zou bestempelen als diens vijand is dus erg vreemd. Des te meer omdat u Y.(...) zelf had aangesproken over het gedrag van zijn zoon. Er was, volgens u, niets speciaal te melden over de reactie van Y.(...) (CGVS, p.10). Die verontschuldigde zich namens zijn zoon en beloofde hem erover aan te spreken (CGVS, p.10). Er was dus geen sprake van een ruzie, kwaad bloed, of zelfs enige ontkenning dat N.(...) verantwoordelijk was voor deze voorvallen. Hieruit blijkt dat de vader van N.(...) uw reactie terecht leek te vinden. U legt zelf ook uit dat het volstrekt normaal was dat u hierover boos werd en dat iemand anders in uw plaats er ook zo over zou denken (CGVS, p.10). Dat dezelfde Y.(...) dit voorval vervolgens als motief zou aanhalen om u af te schilderen als de vijand van N.(...) en als zijn moordenaar, is wel zeer opmerkelijk.

Dat u meteen voor de vlucht koos, is ook een eigenaardige reactie. Men zou eerder verwachten dat u uw onschuld staande zou houden en dat u deze ook zou trachten aan te tonen, nadat u werd beschuldigd van moord. Toen u de vermoorde N.(...) aantrof, besloot u niet om de politie erbij te halen. Het was de familie van N.(...) die dat wilde doen (CGVS, p.8, 12). U vond dat een goed idee. U wilde ook dat er politie kwam, zodat ze konden zien wat er gebeurd was (CGVS, p.12). Door problemen met het gsm-netwerk kon men de politie niet telefonisch bereiken, daarom is iemand uit het dorp van N.(...) zelf naar de politie gegaan (CGVS, p.8,12,16). De overheid zou nu ook naar u op zoek zijn (CGVS, p.16) en dat is een slechte zaak, verklaart u. U geeft daarvoor volgende redenen: ze zullen u opsluiten voor losgeld (CGVS, p.16); de politie zou u niet geloven omdat u niet kan bewijzen dat u onschuldig bent, maar Y.(...) wel kan bewijzen dat u ruzie hebt gemaakt met N.(...) (CGVS, p.17); en bovendien verklaart u dat u zich verdacht zou maken als u zelf naar de politie zou stappen (CGVS, p.18). Dit zijn opnieuw weinig coherente reacties. Wanneer u voor de tweede keer wordt gevraagd waarom de politie niet zou geloven in uw onschuld, ontwijkt u de vraag. U legt uit dat de politie u zou geloofd hebben als ze onmiddellijk gekomen waren, want dan had de politie kunnen zien dat u voedsel bracht. De situatie werd voor u moeilijker omdat jullie N.(...) gevonden hebben, en niet iemand anders (CGVS, p.17). Dit antwoord is naast de kwestie. De politie werd pas -tevergeefs- gebeld nadat N.(...)s lichaam al was gevonden. Dit was op de dag dat u een zoekactie had georganiseerd, niet op de dag dat u voedsel naar N.(...) wilde brengen (CGVS, p.8). Wanneer u er nogmaals mee geconfronteerd wordt dat de politie geen bewijzen tegen u heeft, antwoordt u dat de politie niet veel controle heeft over het gebied, en dat ze in sommige dorpen niet durven komen (CGVS, p.18). Aangezien u eerder in het gehoor verklaarde dat mensen van de regering iedereen uit uw dorp vragen waar u bent, is dit duidelijk niet van toepassing op uw dorp (CGVS, p.16). Daarenboven is het opnieuw geen antwoord op de vraag die u werd gesteld. Dat uw houding tegenover de politie verandert doorheen uw relaas, en dat u steeds weer andere antwoorden geeft als vragen worden herhaald, is opnieuw een aanwijzing van het weinig geloofwaardige karakter van de door u aangehaalde gebeurtenissen.

Er werd u enkele malen gevraagd of u geprobeerd heeft om gebruik te maken van informele of traditionele rechtspraak om tot een oplossing te komen voor dit probleem met de familie van N.(...). Over een bemiddeling door een jirga of shura, waarin stamoudsten zetelen, verklaart u dat zoiets onmogelijk is omdat u een sjiiet bent (CGVS, p.15,19). U verklaart ook dat er geen traditionele overlegmechanismen bestaan, die zouden kunnen bemiddelen tussen uw familie en de familie van N.(...). Dit wordt echter tegengesproken door het aan uw administratief dossier toegevoegde Landinfo-rapport "Afghanistan: blood feuds, traditional law (pashtunwali) and traditional conflict resolution" (verder "Landinfo"). Uit dit rapport blijkt dat Hazara's, net zoals andere Afgaanse bevolkingsgroepen,

diepgewortelde tradities hebben en dit ook op het vlak van informele rechtspraak. De bij Hazara's gebruikelijke bemiddelingsmechanismen staan beschreven in het vermelde rapport (Landinfo, p.17). Er staat eveneens geschreven dat informele mechanismen de voorkeur genieten, ook als de partijen niet tot eenzelfde etnische groep behoren, zoals in uw specifieke geval (Landinfo, p.16). Dat u stelt dat dergelijke bemiddeling voor u niet beschikbaar was omdat u een Hazara en een sjiiet bent (CGVS, p.15,19), komt duidelijk niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Dat de taliban en Islamitische Staat Hazara's zouden vervolgen (CGVS, p.15), is verder geen argument dat zou aantonen dat de stamoudsten geen bemiddeling zouden kunnen opstarten tussen uw familie en die van het naburige dorp. U gevraagd of de mullahs van de plaatselijke moskeeën niet zouden kunnen helpen met een bemiddeling bij dergelijke disputen tussen families, stelt u dat daar geen mogelijkheid voor was (CGVS, p. 20). Even later stelt u echter letterlijk dat het de taak is van de mullahs om mensen samen te brengen en dat zij kunnen onderhandelen als er een dispuut is (CGVS, p. 20). U nog een keer gevraagd of u en uw familie dan beroep deden op de mullah van jullie moskee, stelt u dat de mullah niet kan tussenkomen bij de moord op een persoon (CGVS, p. 20). U geeft hier echter verder geen enkele specifieke duiding bij waarom dit niet kon. En verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ook maar enige concrete poging heeft ondernomen om hulp te vragen aan de mullah van de moskee waar u en uw familie gingen bidden. Dat u, om u te weren tegen een beschuldiging van moord, geen enkele poging tot bemiddeling zou ondernomen hebben via enige formele of informele kanalen, komt in de Afghaanse context niet erg waarschijnlijk over.

Meer in het algemeen wil het Commissariaat-generaal eveneens benadrukken dat Hazara's vertegenwoordigd zijn in de regering van Afghanistan en deel uitmaken van het openbare leven (zie het aan uw administratief dossier toegevoegde LIFOS rapport "Topical Report: Hazaras in Afghanistan"). Uw verklaring dat sjiieten overal waar ze worden aangetroffen, worden gedood (CGVS, p.20), sluit dan ook niet aan bij de realiteit. Het feit an sich dat u behoort tot de Hazara-etnie volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Dat u verwijst naar acties van de taliban en van Islamitische Staat (CGVS, p.15,20), doet hier niet ter zake. U beroept zich immers niet op enige persoonlijke vervolgingsfeiten vanwege deze groeperingen. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan volstaat niet om een individuele vrees voor vervolging aan te tonen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat het Commissariaat-generaal toe te besluiten dat uw verklaringen niet plausibel, niet overtuigend en bijgevolg niet geloofwaardig zijn. U heeft uw vrees betreffende bloedwraak dan ook niet aannemelijk gemaakt. Op basis van voorgaande argumentatie concludeert het Commissariaat-generaal dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U toont op basis van uw verklaringen en neergelegde stukken niet aan een gegronde persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging te hebben bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

De documenten die u heeft neergelegd kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw taskara en de foto's die u voorlegt van uzelf in uw woonomgeving in Afghanistan, zijn immers louter een indicatie van uw identiteit, uw nationaliteit en uw herkomst, dewelke door het Commissariaat-generaal niet in twijfel getrokken worden. Deze documenten hebben in geen enkel opzicht enige betrekking op de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Khoram Wa Sarbagh in de provincie Samangan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Samangan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Niettegenstaande insurgents hun activiteiten in de provincie opgedreven hebben, komt er weinig berichtgeving over veiligheidsincidenten uit uw provincie. Het geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard en neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afgaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3 tot 48/6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), artikel 4 en 27 van het KB van 11 juli 2003; artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna Kwalificatierichtlijn); en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift:

1. "UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report, May 2013*;
2. *Minority Rights Group > Directory > Hazara*
3. *The National Interest 'The Persécution of Afghanistan's Hazaras Has Less to Do with Religion Than You Think'*
4. *Afghanistan: Situation of Hazara people living in Kabul City, including treatment by society, security situation, and access to employment; security situation for Hazara traveling to areas surrounding Kabul City to access employment (2014-April 2016) Research Directorate, Immigration and Refugee Board of Canada, Ottawa*;"

2.3. De nota met opmerkingen

Verweerder voert in de nota met opmerkingen een inhoudelijke repliek op hetgeen verzoekster aanvoert in het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Ter staving voegt verweerder volgende stukken bij de nota met opmerkingen: i) COI Focus "*Afghanistan: burgerluchtvaart in Afghanistan*" van 25 januari 2016 , ii) "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*" van november 2016, provincies Balkh en Samangan

2.4. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

Verweerder legt door middel van een aanvullende nota van 13 oktober 2017 het volgende stuk neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8): COI Focus "*Afghanistan, Security situation in Samangan province*", d.d. 28 april 2017.

2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.6. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat verzoeker incoherente en inconsistente verklaringen aflegt over de essentiële elementen van zijn vluchtrelaas. Zo is verzoeker geenszins eenduidig over waar en wanneer hij werd bedreigd door de vader van N., over van wie hij de bedreigingen precies ontving, en wat de chronologie van de aangegeven feiten juist is.

Het argument dat verzoekers verklaringen omtrent de vader van N. elkaar niet tegenspreken, maar aanvullen kan niet worden gevolgd. Zo kon immers terecht worden vastgesteld: "*U verklaart dat u het slachtoffer vreest te worden van bloedwraak vanwege de familie van N.(...), de herder die voor u werkte*

en die vermoord werd teruggevonden. Y(...), de vader van N(...), beschuldigde u van deze moord (CGVS, p.8). Hij zou het vervolgens aan zijn eer verplicht zijn om wraak te nemen (CGVS, p.15). Over deze beschuldiging legt u evenwel incoherente verklaringen af. U herhaalt verschillende keren dat Y(...) tegen u zei dat u de vijand van N(...) was, dat u de moordenaar was, en dat bloed moet worden weggespoeld met bloed (CGVS, p.8,15,18,19). Daarmee bedoelde hij duidelijk dat hij wraak moest nemen door u te doden. Dit roept u ook in als vrees bij uw terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.19). (...) Verder is het ook helemaal niet duidelijk wanneer Y(...) deze beschuldigingen uitsprak. Want wanneer u vertelt over uw vlucht uit Afghanistan, verandert u opnieuw uw verklaring: op de begrafenis zeiden andere mensen tegen Y(...) dat de politie erbij moest komen en dat hij zijn zoon moest wreken als de politie niets deed (CGVS, p.12-13). U verklaart voorts dat u op zaterdag de begrafenis in hun dorp bijwoonde (CGVS, p.13,18), maar dat u toen niet met Y(...) sprak (CGVS, p.18). Het was een gemeenschappelijke kennis, M(...) S(...), die uw neef waarschuwde. Op zijn aanraden bent u meteen te paard gevlucht naar uw eigen dorp (CGVS, p.12-13). Dat u toch naar de begrafenisceremonie van N(...) zou gaan, als diens vader u reeds met de dood had bedreigd, is niet erg aannemelijk. Dit strookt overigens ook niet met uw aanvankelijke verklaring dat Y(...) dat tegen u zei, nadat ze N(...) moesten begraven (CGVS, p.8). In deze versie krijgt u niet uit eerste hand te horen dat uw leven op het spel staat, maar via een neef, die het zelf van iemand anders hoorde. De beschuldiging en bedreigingen kwamen ook niet van Y(...) zelf. Dit terwijl u eerder verklaarde dat Y(...) dit persoonlijk tegen u had gezegd (CGVS, p.8). Ook de andere keren vertelt u dat Y(...) deze beschuldigingen in de directe wijze had geformuleerd: "Jullie hadden ruzie, jij hebt hem gedood" (CGVS, p.15) en "Jij bent de moordenaar" (CGVS, p.18). Later verklaart u dan echter dat het de aanwezigen op de begrafenis waren die op uw bloed uit waren. En in een derde versie willen de mensen rondom Y(...) in eerste instantie de politie erbij halen, alvorens ze het hebben over wraak. U vertelt hier duidelijk verschillende uiteenlopende versies van wat er gebeurd zou zijn. Dat u niet op een consistente manier kan vertellen over net die gebeurtenissen, die aan de basis zouden liggen van uw vertrek uit Afghanistan, doet sterk afbreuk aan uw geloofwaardigheid." Verzoeker brengt niets bij om zijn verklaringen enigszins te verduidelijken. Het argument dat hij nooit heeft verklaard dat N.'s vader hem niet persoonlijk had gesproken en beschuldigd maakt zijn verklaringen niet consistent.

Uit verzoekers verklaringen blijkt daarenboven duidelijk dat verzoeker had verklaard dat Y. hem persoonlijk had aangesproken en hem gezegd had hem te willen doden. Ook gaf verzoeker te kennen dat hij aanwezig was op de begrafenis en dat de mensen daar zeiden tegen Y. dat hij de politie moest bellen, dat de politie verzoeker moest doden en als de politie niets deed dat deze mensen hem daarbij zouden helpen en dat de regering verzoeker toch niet zou helpen. Verzoeker werd dus door Y. persoonlijk ingelicht omtrent de beschuldigingen en met de dood bedreigd en verzoeker hoorde blijkbaar ook op de begrafenis, waar hij zelf aanwezig was, dat zijn leven in gevaar was. De Raad acht het dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker de beslissing nam om te vluchten pas na het aangeven van problemen van M. aan zijn neef. Verzoeker gaf immers uitdrukkelijk te kennen dat hij pas nadat zijn neef hem dit gezegd had het plan had gemaakt om te ontsnappen (stuk 5, gehoorverslag, p. 13).

Ook acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker naar de begrafenis van N. zou zijn geweest, indien hij reeds met de dood bedreigd was door zijn vader en hij beschuldigd werd van de moord op N.

Waar verzoeker poogt deze motieven te weerleggen door te verwijzen naar algemene informatie over de werking van het geheugen en de manier waarop informatie herinnerd en overgebracht wordt bij het herhaaldelijk vertellen wordt opgemerkt dat deze bronnen voornamelijk spreken over het herhalen van informatie na enig tijdsverloop, "influenced by time", en in verschillende omstandigheden en dat het *in casu* niet gaat over het contrasteren van een "initial statement" met een meer uitgebreid relaas, maar dat verzoeker hier hetzelfde verhaal op een tijdsspanne van vier aaneensluitende uren vertelde en er tijdens deze periode verschillende ernstige incoherenties en inconsistenties werden opgemerkt in zijn relaas. Verzoeker kan niet worden bijgetreden dat hij telkenmale aspecten toevoegt aan zijn relaas. De gedane vaststellingen betreffen steeds dezelfde aspecten van zijn relaas, maar verzoeker slaagt er omtrent deze aspecten niet in coherente, consistente en chronologische verklaringen af te leggen. Waar verzoeker stelt dat verweerder verwacht dat hij verbatim cruciale gesprekken herinnert, uiterst precies dient te zijn in de chronologie van de bedreigingen en dergelijke, hoewel hij geen indicaties van ongeloofwaardigheid geeft, wordt er van verzoeker enkel verwacht dat hij consistente en coherente verklaringen aflegt over essentiële aspecten van zijn vluchtrelaas, waar hij in gebreke blijft. Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Onverminderd het voorgaande acht de Raad het evenmin geloofwaardig dat de vader van N. verzoeker meteen zou bestempelen als de moordenaar van zijn zoon, aangezien er voordien geen problemen tussen hen waren. Waar verzoeker stelt dat het ontbreken van een redelijk of rationaal correct motief bij de aanvaller geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de aanval zelf en dat de reactie van de vader van N. volstrekt plausibel is gelet op de context van systematische discriminatie van Hazara en ressentiment tegen Hazara die succesvol zijn, moet worden opgemerkt dat dit moet samengelezen worden met de overige vaststellingen. Ook verzoekers reactie na de beschuldigingen en zijn plotse vlucht uit het land acht de Raad immers niet aannemelijk, gezien verwacht zou kunnen worden dat verzoeker zijn onschuld poogt aan te tonen, omdat hij met de moord niets te maken had. Aangezien hij door de vader van N. eveneens beschuldigd wordt van de verkoop van zijn dieren om de moord te verdoezelen, had verzoeker er alle baat bij om mee te werken met de politie teneinde zijn onschuld desbetreffend aan te tonen. Bovendien legt verzoeker weinig consistente verklaringen af omtrent de politie: *“Dat u meteen voor de vlucht koos, is ook een eigenaardige reactie. Men zou eerder verwachten dat u uw onschuld staande zou houden en dat u deze ook zou trachten aan te tonen, nadat u werd beschuldigd van moord. Toen u de vermoorde N.(...) aantrof, besloot u niet om de politie erbij te halen. Het was de familie van N.(...) die dat wilde doen (CGVS, p.8, 12). U vond dat een goed idee. U wilde ook dat er politie kwam, zodat ze konden zien wat er gebeurd was (CGVS, p.12). Door problemen met het gsm-netwerk kon men de politie niet telefonisch bereiken, daarom is iemand uit het dorp van N.(...) zelf naar de politie gegaan (CGVS, p.8,12,16). De overheid zou nu ook naar u op zoek zijn (CGVS, p.16) en dat is een slechte zaak, verklaart u. U geeft daarvoor volgende redenen: ze zullen u opsluiten voor losgeld (CGVS, p.16); de politie zou u niet geloven omdat u niet kan bewijzen dat u onschuldig bent, maar Y.(...) wel kan bewijzen dat u ruzie hebt gemaakt met N.(...) (CGVS, p.17); en bovendien verklaart u dat u zich verdacht zou maken als u zelf naar de politie zou stappen (CGVS, p.18). Dit zijn opnieuw weinig coherente reacties. Wanneer u voor de tweede keer wordt gevraagd waarom de politie niet zou geloven in uw onschuld, ontwijkt u de vraag. U legt uit dat de politie u zou geloofd hebben als ze onmiddellijk gekomen waren, want dan had de politie kunnen zien dat u voedsel bracht. De situatie werd voor u moeilijker omdat jullie N.(...) gevonden hebben, en niet iemand anders (CGVS, p.17). Dit antwoord is naast de kwestie. De politie werd pas -tevergeefs- gebeld nadat N.(...)s lichaam al was gevonden. Dit was op de dag dat u een zoekactie had georganiseerd, niet op de dag dat u voedsel naar N.(...) wilde brengen (CGVS, p.8). Wanneer u er nogmaals mee geconfronteerd wordt dat de politie geen bewijzen tegen u heeft, antwoordt u dat de politie niet veel controle heeft over het gebied, en dat ze in sommige dorpen niet durven komen (CGVS, p.18). Aangezien u eerder in het gehoor verklaarde dat mensen van de regering iedereen uit uw dorp vragen waar u bent, is dit duidelijk niet van toepassing op uw dorp (CGVS, p.16). Daarenboven is het opnieuw geen antwoord op de vraag die u werd gesteld. Dat uw houding tegenover de politie verandert doorheen uw relaas, en dat u steeds weer andere antwoorden geeft als vragen worden herhaald, is opnieuw een aanwijzing van het weinig geloofwaardige karakter van de door u aangehaalde gebeurtenissen.”*

Uit het rapport van Landeninfo, aanwezig in het administratief dossier blijkt dat de Hazara's, net als andere Afghaanse bevolkingsgroepen, diepgewortelde tradities hebben op het vlak van informele rechtspraak, en dat informele mechanismen de voorkeur genieten, ook als partijen niet tot eenzelfde etnische groep behoren. Verzoeker verklaart echter geen enkele poging te hebben gedaan tot bemiddeling, op eender welke wijze, en verklaart dat er geen traditionele overlegmechanismen bestaan, hoewel dit in strijd is met de beschikbare algemene informatie. Hij stelde ook dat er geen mogelijkheid tot bemiddeling van de mullahs was, en dat deze niet kunnen tussenkomen bij moord op een persoon. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor geen enkele specifieke duiding bij waarom dit niet mogelijk zou zijn. Dat verzoeker geen enkele poging tot bemiddeling zou ondernomen hebben via enige formele of informele kanalen, acht de Raad niet aannemelijk in het licht van de informatie aanwezig in het administratief dossier. Waar verzoeker nu verklaart dat deze mogelijkheden niet beschikbaar waren omwille van het feit dat zij van andere etnische groepen waren, uit andere dorpen kwamen, geen gedeelde religie hadden en zijn eigen groep numeriek in de minderheid zou zijn, wordt vastgesteld dat verzoeker deze redenen geenszins heeft aangehaald of hierop gewezen heeft tijdens zijn gehoor, hoewel hem hier verschillende vragen over werden gesteld (stuk 5, gehoorverslag, p. 14, 15). Waar verzoeker stelt dat verweerder de plicht heeft nauwkeurige en actuele informatie te verzamelen en zich hierop te baseren bij het nemen van beslissingen, dient te worden gewezen op de informatie van het administratief dossier die aantoont dat er verschillende informele bemiddelingsmechanismen aanwezig zijn waar verzoeker beroep op zou kunnen gedaan hebben. Verzoeker toont niet aan dat deze informatie niet correct of gedateerd zou zijn, maar werpt louter op dat deze in zijn specifieke situatie niet van toepassing zou zijn gezien zijn profiel als lid van een minderheidsetnie, zonder dit echter te staven of eigen informatie aan te brengen die aantoont dat de informatie in het administratief dossier niet op hem van toepassing zou zijn.

Verzoeker houdt het bij loutere beweringen over het gebrek aan mogelijkheden tot informele conflictoplossing in zijn situatie.

Het louter verwijzen naar zijn etnie of het behoren tot een sociale groep en toevoegen van informatie met betrekking tot de situatie van Hazara's volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.10. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2006 (p. 7) waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van

veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Khoram Wa Sarbagh in de provincie Samangan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Samangan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Niettegenstaande insurgents hun activiteiten in de provincie opgedreven hebben, komt er weinig berichtgeving over veiligheidsincidenten uit uw provincie. Het geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard en neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afgaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

De Raad stelt vast dat verweerder per aanvullende nota van 13 oktober 2017 de COI Focus “Afghanistan. Security situation in Samangan province” van 28 april 2017 bijbrengt, en dat op basis van deze meer recente informatie niet kan besloten worden dat de veiligheidssituatie in de provincie Samangan dermate zou zijn gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er voor burgers daar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Samangan als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming. Verzoeker geeft te kennen dat er geen veilige weg is voor verzoeker om terug te gaan naar zijn dorp. Om vanuit België naar zijn dorp terug te gaan moet hij op Kaboel vliegen en dan via de autowegen naar Samangan reizen. Verzoeker stelt dat hij daarbij door verschillende uiterst gevaarlijke provincies moet reizen en meent dat reizen voor een Hazara van Kaboel naar Samangan levensgevaarlijk is.

Uit de informatie in de “COI Focus Afghanistan: burgerluchtvaart in Afghanistan” van 25 januari 2016 die aan de verweernota werd toegevoegd, blijkt dat er dagelijkse vluchten van Kabul International Airport naar de luchthaven van Mazar-i Sharif plaatsvinden. Uit de eveneens toegevoegde informatie van het EASO rapport van november 2016 blijkt dat Mazar-i Sharif in de provincie Balkh grenst aan de provincie

van verzoeker, Samangan en dat er wegen lopen van de ene provincie naar de andere, zodat verzoeker niet genoodzaakt is de weg van Kabul naar Samangan te nemen.

Wat de veiligheidssituatie in de provincie Balkh betreft, blijkt uit de beschikbare informatie dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-i Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-i Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke en zuidelijke districten, met name Chimal, Chahar Bolak, en Keshنده. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen.

2.11. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.12. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Samangan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.14. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF